

ಕರ್ಮ ಮತ್ತು ಅದರ ವೈವಿಧ್ಯ, ಕರ್ಮದ ಮೂಲಕ ಸುಖವನ್ನು ಕಾಣಬಯಸುವ ಕರ್ತೃ ಹಾಗೂ ಅವನನ್ನು ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಪ್ರಚೋದಿಸುವ ಪ್ರೇರಣೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮೇ ೨೦೦೫ರ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ವಿವೇಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಕ್ರಿಯೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಕಾರ್ಯ, ಕರ್ತೃ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯವಿಧಾನ - ಇವು ಮೂರೂ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿದ್ದು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಇವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶೇಷ ಗಮನ ನೀಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಕಾರ್ಯ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿರಬೇಕು

ಅರ್ಥಹೀನತೆ ಇಂದಿನ ಮಾನವನ ಮುಂದಿರುವ ತುರ್ತಿನ ಸಮಸ್ಯೆ ಎಂದು ಮನಶ್ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಬೇಸರ, ಜಿಗುಪ್ಸೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಮುಖ ಕಾರಣ ಇದೇ ಎಂದು ಅವರು ಕಂಡುಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಜಾಗತಿಕ ಯುಗದ ಸೌಕರ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಉದ್ಭವವಾಗುತ್ತಿದ್ದು, ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಬಂದೊದಗಿರುವ ಈ ಹೊಸ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ತಬ್ಬಿಬಾಬುವ ಸಂಭವವಿದೆ. ಡಾರ್ವಿನ್ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ survival of the fittest—ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದು ಬದುಕಿ ಉಳಿಯುವುದು ಎಂಬ ನಿಯಮವು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಸಾಬೀತಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಈ ಅವಶ್ಯಕ ಅನೈತಿಕ ಪೈಪೋಟಿಯ ವಿರುದ್ಧ ಪ್ರತಿಭಟನೆಯೂ ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯ ನಿಯಮವೇ ಈ ಪೈಪೋಟಿ ಎಂದು ವಾದಿಸುವ ಜೀವಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಜೀವನಕ್ಕೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಉತ್ತಮವಾದ ಅರ್ಥವಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಾಣದಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಾದವನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಾದರೆ ನಾವು ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗಿಂತ ಉತ್ತಮರಲ್ಲ ಎಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಆಹಾರ, ನಿದ್ರಾ, ಮೈಥುನಗಳನ್ನೇ ಬಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಈ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಕೈಯ ಆಟದ ಗೊಂಬೆಗಳು. ಮಾನವ ವಿವೇಕವುಳ್ಳ ಪ್ರಾಣಿ, ಮನಸ್ಸುಳ್ಳ ಜೀವಿಯಾದ್ದರಿಂದ ಈ ಪೈಪೋಟಿ ಅವನಿಗೆ ನಿರರ್ಥಕವಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದು ಬಳಲಿಕೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ.

ತಾನು ಮಾಡುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕ್ರಿಯೆ, ಆಲೋಚನೆಯಿಂದಲೂ ಮಾನವ ಸುಖ, ನೆಮ್ಮದಿಗಳನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ನಿರಂತರವಾಗಿ ಸುಖ

ವನ್ನೇ ಅರಸುತ್ತ ವಿವಿಧ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದ್ದಾನೆ, ಆದರೆ ಸಂತೃಪ್ತನಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಸಂತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಣಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಅತ್ಯಪ್ತಿಯೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಜನಿಸುವುದು. ಪರಿಹಾರವು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿರಬೇಕಷ್ಟೆ. ಈ ನಿರಂತರ ಸುಖಾನ್ವೇಷಣೆಯೇ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅರ್ಥ ನೀಡುವ ಅಂಶ. ಆದರೆ ಯಾವುದು ಸುಖ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಗೊಂದಲವಿದೆ. ಕೆಲವರಿಗೆ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಸುಖ, ಕೆಲವರಿಗೆ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಸುಖ, ಕೆಲವರಿಗೆ ಸ್ವಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸುಖ, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರಿಗೆ ನಿಃಸ್ವಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸುಖ, ಏನೂ ಇಲ್ಲದಿರುವಿಕೆಯಲ್ಲೇ ನಿಜವಾದ ಸುಖ!

ಅರ್ಥಪೂರ್ಣ ಜೀವನ

ಈ ಸುಖವಾದರೂ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ. ನಾವು ಯಾವುದನ್ನು ಸುಖವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ ನೀರಸವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಸುಖವೇ ಕಹಿಯಾಗಿ ಭಿನ್ನತೆ, ಹೊಸತನವನ್ನು ಬಯಸುತ್ತೇವೆ. ಆ ಹೊಸ ಅನುಭವ ಸುಖಕರವಾಗಿರಬಹುದು ಎಂದು ಆಶಿಸುತ್ತೇವೆ. ಕೆಲವರಿಗೆ ಈ ಅರಸುವಿಕೆಯಲ್ಲೇ ಸುಖ. ಗುರಿಯಿಲ್ಲದ ಪಯಣ ಹೇಗೆ ನಿರರ್ಥಕವೋ ಹಾಗೆಯೇ ಇಂತಹ ಈ ಸುಖಾನ್ವೇಷಣೆಯೂ ನಿರರ್ಥಕ. ಬಾಹ್ಯ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸುಖ ಸಿಗಲಾರದು, ಅದು ಆಂತರಿಕ ಅನುಭವವೆಂದು ತಿಳಿದವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ನಮಗೂ ಆಗೊಮ್ಮೆ ಈಗೊಮ್ಮೆ ಆಗಿರುವ ಅನುಭವ. ಆದರೆ ಈ ಸತ್ಯದ ಅರಿವು ನಮಗೆ ಸದಾ ಕಾಲ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಗೊಂದಲ, ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಇದರಿಂದಲೇ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಪರಿಹಾರ, ಅರ್ಥವಂತಿಕೆ ಹಾಗೂ ಸುಖವನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ಒಳಗಿನ ಆಯಾಮವನ್ನು ನಾವು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಜೀವನ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿದ್ದು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕ್ರಿಯೆ, ಆಲೋಚನೆಯೂ ಜೀವನದೊಂದಿಗೆ ಹೊಂದಿ ಕೊಂಡು ನೇಯ್ಗೆಯ ಎಳೆ, ಅಡ್ಡೆಳೆಗಳಂತೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಜೀವನಕಲೆಯಿರುವುದು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ. ವಿದ್ಯೆ, ಸಂಪತ್ತು, ಗಂಡ, ಮಡದಿ, ಮಕ್ಕಳು ಈ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕ್ಷಣವನ್ನೂ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ದಿನವಿಡೀ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಜೀವನವೂ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೇ living in the present—ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಬದುಕುವುದು—ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ. ಈ ಕ್ಷಣದ, ವರ್ತಮಾನದ ಅರಿವಿನೊಂದಿಗೆ ನಮ್ಮ ಜೀವನ

ಮಾನವ ಕೇವಲ ಒಂದು ಯಂತ್ರವಲ್ಲ ಎಂಬ ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಯೇ ಎಲ್ಲಾ ಧಾರ್ಮಿಕ ವಿಚಾರಗಳ ತಿರುಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಯನ್ನು ದಿನಚರಿಯ ಯಾಂತ್ರಿಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸಲು ಅಸಾಧ್ಯ. ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ ಯಂತ್ರದ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಇಳಿಸುವ ಈ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೇ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳ ಅದ್ಭುತವಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಕಾರಣ. ಇದೇ ಎಲ್ಲಾ ಧರ್ಮಗಳನ್ನೂ ಮೊರೆಕೈ ಅಟ್ಟಲೂ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲವಲ್ಲ ಉಳಿದಿರುವುದನ್ನು ಕೂಡ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳು ಒಂದು ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾದ ರೀತಿಗೆ ಇಳಿಸಿದೆ.

—ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ

ಸಾಗಬೇಕು. ಆಗಿಹೋದ ಅಥವಾ ಮುಂಬರುವ ಘಟನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸಿದರೆ ಜೀವನ ದುಃಖಮಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೆಲಸನೀತಿ

ಅರಿವಿನೊಂದಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದಾಗ ಆ ಕೆಲಸ ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗದೆ ನಮ್ಮ ಹೃನ್ಮನಗಳು ಅದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನೊಲಕ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿಯ ಭಾವ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಮಾಡಿದಾಗ ಇತರರು ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸದಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಒಂದು ಸೃಜನ ಶೀಲ ಆನಂದದ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಅನುಭವವನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪಡೆದಿರುತ್ತೇವೆ. ಪುನಃ ಅಂತಹ ತೃಪ್ತಿಯ ಅನುಭವವಾಗಬೇಕು ಎಂದೂ ಹಂಬಲಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇದೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಹುಡುಕುವಿಕೆಯ ಮೂಲ. ಇದನ್ನೇ ಇಂದಿನ ಯುವಕ-ಯುವತಿಯರು ತಮ್ಮ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಬಯಸುತ್ತ ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಹುಡುಕುತ್ತಾರೆ. ಹೆಚ್ಚಿನ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ನೀಡುವ ಇತರ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ತಮಗಿಷ್ಟವಾಗುವ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಕೆಲಸದಲ್ಲೋ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲೋ ತಮ್ಮನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅನೇಕರಲ್ಲಿ ದೀರ್ಘಕಾಲ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಗಳಿಸಿದ ವಿದ್ಯೆಗೂ ಮಾಡುವ ಕಮಜಿಗೂ ಸಂಬಂಧವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಪದವೀಧರರೂ ಕೂಡ ಆಟೋರಿಕ್ಷಾ ಚಾಲಕರಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರಬಹುದು, ಅಂಗಡಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರಬಹುದು. ಇದು ಅವರವರ ಅರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅಥವಾ ಮನೆಯಲ್ಲಿನ ಹಿರಿಯರ ಒತ್ತಡದಿಂದಲೂ ಆಗಿರಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಕ್ರಿಯೆ ಅಥವಾ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಲು ಮತ್ತೊಂದು ಮೂಲ ಅಂಶವಿದೆ—ಅದೇ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ.

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕಾರ್ಯದ ಯಶಸ್ಸಿಗೆ ಅಗತ್ಯ

ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಗಳ ಮೇಲಿನ ತಮ್ಮ ಭಾಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವವನಿಗೆ ಮೂರು ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಿರಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಕರ್ತುಂ, ಅಕರ್ತುಂ, ಅನ್ಯಥಾ ಕರ್ತುಂ— ಮಾಡಲು, ಮಾಡದೇ ಇರಲು ಹಾಗೂ ಬೇರೆ

ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಲು. ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಯಾವ ಕ್ರಿಯೆಯೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇಂದಿನ ಪೈಪೋಟಿಯ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೊಟ್ಟೆ ಪಾಡಿಗಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ತೃಪ್ತಿ, ಆತ್ಮಸುಖವೆಲ್ಲವೂ ಕಡೆಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಬೇಸರದಿಂದ ಗೊಣಗುತ್ತ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅನಿವಾರ್ಯವೆಂದು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಕ್ರಿಯೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿರರ್ಥಕವೆಂದೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಮನೆಯ ಮಕ್ಕಳ ಪೋಷಣೆ, ವಿದ್ಯೆ, ಇದರಿಂದಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ವ್ಯಕ್ತಿ ಆತ್ಮತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಕ್ರಮೇಣವಾಗಿ ಇದು ದುಃಖ, ಅರ್ಥಹೀನತೆಗಳಿಗೆ ದಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ತನ್ನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದಾಗ ಕೆಲಸದೊಂದಿಗೆ ತಾದಾತ್ಮ್ಯ ಏರ್ಪಡುತ್ತದೆ. ದಾಖಲೆಗಳನ್ನು ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾಗಿಡುವುದು, ಶುಚಿತ್ವವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದು, ಸಮಯಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸುವುದು ಇಂತಹ ಗುಣಗಳಿಂದ ಕೆಲಸದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ತರಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಧೈಯಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ, ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ತರುವಂತಹ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳಲು ನಿರಾಕರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸುಲಭ ಉಪಾಯಗಳಿಂದ, ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ, ಬೇರೆ ವಿಧಾನಗಳಿಂದ ಮಾಡಿಯೂ ನಮ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಮೆರೆಯಬಹುದು. ಹೀಗೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಬೇಕು. ಆಗ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ, ಕಾರ್ಯವೂ ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ.

ಸ್ವಚ್ಛಂದತೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಲ್ಲ

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಅಪಾರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸ್ವಚ್ಛಂದವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ನಿಯಮಗಳನ್ನೂ ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿ ಮನಬಂದಂತೆ ನಡೆಯುವಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಾದರೂ ಎಲ್ಲಿದೆ? ಅಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಅಸಂಸ್ಕೃತ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ದಾಸನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ, ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ವಶದಲ್ಲಿರುವ ಮನಸ್ಸಿನ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿರುತ್ತಾನೆ. ತಾನೇ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬದ್ಧನಾಗಿದ್ದರೂ

ತಾನು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ವೈಯಕ್ತಿಕ ವಿಳಿಗೆಯನ್ನೂ ಬಯಸುತ್ತ, ಇತರರ ಒಳಿತನ್ನೂ ಬಯಸುತ್ತ, ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಬೇಕು. ಆಗ ಪರಸ್ಪರ ಭರ್ಷಣೆಗಳು ಕಡಮೆಯಾಗಿ ಉತ್ತಮ ವಾತಾವರಣ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಮಾದ ಯಶಸ್ಸಿಗೆ ಮಾರಕ

ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿನ ಉತ್ತಮ ಗುಣಗಳು ವ್ಯಕ್ತವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಸೂಕ್ತವಾದ ಪರಿಸರವೂ ಇರಬೇಕು ಎಂಬುದು ಸತ್ಯ. ಇಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ವಾತಾವರಣವಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರ ಗೋಳು. ಇದು ಭಾಗಶಃ ಸತ್ಯವಾದರೂ ಪೂರ್ಣಸತ್ಯವಲ್ಲ. ಇಂದಿಗೂ ತಮ್ಮ ನಿಷ್ಠೆ, ಕಾರ್ಯದಕ್ಷತೆ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಗೆ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಇಲ್ಲವೇ? ಅವರೂ ಕೂಡ ಪ್ರತಿಕೂಲವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿಯೇ ತಮ್ಮತನವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡವರು. ಎಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ಇರಬೇಕು, ಎಲ್ಲವೂ ಅನುಕೂಲವಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಬಯಸುವುದು ಮಾನವನ ಸಹಜ ಗುಣವಾದರೂ ಅದು ಅಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂದು ತಿಳಿಯುವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ, ದೃಢನಿರ್ಧಾರ, ಸಂಕಲ್ಪಗಳಿಂದ ಧೀರನಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಬಿಡಲಾರ. ಆಸೆ, ಆಮಿಷಗಳಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗುವ, ಸುಲಭವಾಗಿ ಹಣಗಳಿಸಿ, ಇಂದ್ರಿಯ ಸುಖಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ತನ್ನತನವನ್ನೇ ಮಾರಿಕೊಳ್ಳುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಆದರ್ಶವಾದರೂ ಎಲ್ಲಿದೆ? ಸುಲಿಗೆ, ವಂಚನೆಗಳೇ ಅವರಿಗೆ ಸಹಜ ವೆಂದೆನಿಸಿದಾಗ ಆದರ್ಶಗಳು ಮರೆಯಾಗುತ್ತ ಕ್ರಮೇಣವಾಗಿ ಸರಿಪಡಿಸಲಾಗದ ಹಂತವನ್ನು ತಲುಪಿರುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನು ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ವಿವೇಕಚೂಡಾಮಣಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾದವೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಮನಮುಟ್ಟುವ ಉದಾಹರಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಮಾದದ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುತ್ತಾರೆ: ಲಕ್ಷ್ಯಚ್ಯುತಂ ಚೇದ್ಯದಿ ಚಿತ್ತಮೀಷದ್, ಬಹಿರ್ಮುಖಂ ಸನ್ನಿಪತೇತ್ ತತಸ್ತತಃ | ಪ್ರಮಾದತಃ ಪ್ರಚ್ಯುತಕೇಲಿಕಂದುಕಃ, ಸೋಪಾನಪಂಕ್ತೌ ಪತಿಸೋ ಯಥಾ ತಥಾ || (೨೨೫) “ಹೊರಗಿನ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ತಾಳಿ ಲಕ್ಷ್ಯದಿಂದ ಮನಸ್ಸು ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾರಿದರೂ, ಅದು ಕೈಜಾರಿ ಮೆಟ್ಟಿಲಿಂದ ಮೆಟ್ಟಿಲಿಗೆ ಹಾರಿ ಇಳಿಯುವ ಚಂಡಿನಂತೆ, ಕೆಳಗೆ ಮತ್ತೂ ಕೆಳಗೆ ಇಳಿಯುತ್ತದೆ.” ಸುಳ್ಳೊಂದನ್ನು ಮುಚ್ಚಲು ಹೇಳುವ

ನಾನು ಅಥವಾ ನೀವು ದುತ್ತೊಬ್ಬರ ಆಸ್ತಿ ಪಾಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಅಪಹರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಗಳಿಲ್ಲ ದಿರುವುದು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥವಲ್ಲ ನಮ್ಮ ದೇಹ, ಬುದ್ಧಿ, ಆಸ್ತಿಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ, ಅದರ ಇತರರಿಗೆ ಕೇಡಾಗದಂತೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಹಕ್ಕುಗಳಿರಬೇಕು; ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಸದಸ್ಯನಿಗೂ ಆಸ್ತಿ, ಒಕ್ಕಣ ಅಥವಾ ಜ್ಞಾನ ಇವುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಮಾನವಾದ ಅವಕಾಶಗಳಿರಬೇಕು.

-ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ

ಮತ್ತೊಂದು ಸುಳ್ಳು ಹೇಗೆ ಕೊಂಡಿಯಂತೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ಈ ಪ್ರಮಾದವೆಂಬುದು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಇದನ್ನು ಸುಂದರ ಉದಾಹರಣೆಯ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ: “ಇಳಿಜಾರಿನ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಇಳಿದು ಬರುವಾಗ ನಾವು ಎಷ್ಟು ಕೆಳಗೆ ಇಳಿದು ಬಂದಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದರ ಅರಿವೇ ನಮಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ನಮಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ‘ಇಷ್ಟೊಂದು ಕೆಳಗೆ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲವಲ್ಲ’ ಎಂದು.” ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿ

ನೋಡುವುದೇ ಆತ್ಮವಲೋಕನ, ಆತ್ಮವಿಮರ್ಶೆ. ನಮ್ಮ ದೋಷಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾವು ಪ್ರಯತ್ನಿಸದಿದ್ದರೆ ಯಾರು ಹೊಣೆ?

ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಓದುವ ಅವ್ಯವಹಾರದ ಪ್ರಕರಣಗಳು, ಸೆರೆಸಿಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಸುದ್ದಿ ತಪ್ಪು ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡುತ್ತಿರುವವರ ಒಳಗಣ್ಣನ್ನು ತೆರೆಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಇಂತಹವರಿಗೆ ತಪ್ಪುಗಳು ತಪ್ಪೆನಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಹೀನ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಗೆ ರಾಜಿಯಾಗಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಕುಸಿಯುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಕುಟುಂಬದ ಸದಸ್ಯರೂ ಕೂಡ ಇವರಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅನೈತಿಕವಾಗಿ ಸಂಪಾದಿಸಿರುವ ಹಣವೆಂದು ಗೊತ್ತಾದಾಗ ಅವರೂ ಶ್ರದ್ಧೆ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಾಗ ಅಂತಹ ತಂದೆತಾಯಿಯರ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಗುವ ತಳಮಳ ಎಷ್ಟೆಂದು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಿಲ್ಲ. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ, ಸ್ನೇಹಿತರ ಒಡನಾಟದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಇವರು ಕಳಂಕಿತರೆಂದೇ ಗುರುತಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಸಂಪಾದನೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚಿಸಲಾರದಷ್ಟು ಕೀಳುಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಇವರು ಇಳಿದಿರುತ್ತಾರೆ. ಒಳಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೊಂದುಹಾಕಿ ತಮ್ಮ ಅಂತರಂಗಕ್ಕೆ ಮೋಸಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು: “ಒಳಮನಸ್ಸೇ ನಮ್ಮ ಗುರು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಗೆಲ್ಲಬಹುದು. ಎಲ್ಲದರ ಸಹಕಾರವಿರಬಹುದು, ಆದರೆ ಮನಸ್ಸು ಸಹಕರಿಸದಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲವೂ ವ್ಯರ್ಥ.”

ಸೇವೆಯೂ ವೃತ್ತಿಯಾದಾಗ

ಇಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸೇವೆಯೂ ಕೂಡ ವೃತ್ತಿಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದೆ. ದಿನನಿತ್ಯದ ಕೆಲಸಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ವಿಶೇಷವಾದ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸೇವೆ ಆನೇಕರ ಜೀವನೋಪಾಯವಾಗಿದೆ.

ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಇಂದು ಕೂಡಲೇ ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದಾದಂತಹ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳೂ ಲಭ್ಯ. ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಅದನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಸೇವೆ ಇಂದು ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಬೆಲೆಯಿದೆ. ಸೇವಾ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ತೆತ್ತು ನಾವು ಈ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಸೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಏನನ್ನೂ ಬಯಸದ, ನಿಃಸ್ವಾರ್ಥಸೇವೆ ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣವನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸೇವೆಯನ್ನು ಆರ್ಥಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ವ್ಯಾಪಾರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ ಅದರಲ್ಲಿನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅಂಶ ನಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಕೆಲಸವೇ ಆಗಲಿ, ಸೇವೆಯೇ ಆಗಲಿ ಅದರ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಲವಿಲ್ಲದೆ, ಆಸಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಕೇವಲ ಆರ್ಥಿಕಾಂಶವೇ ಪ್ರಧಾನವಾದಾಗ ಅದು ಕೇವಲ ಜೀವನೋಪಾಯವಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ, ಹಾಗೂ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಸಾಧನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಜಾಣತನದಿಂದ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸುಪ್ರಸನ್ನರಾಗಿಟ್ಟು
ಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮುಂದುವರಿಯುವಂತೆ ಮಾಡುವುದೇ
ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ. —ಸತ್ಯಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ

ಸಮರ್ಪಣೆ ನಿರ್ವಹಣೆ:

ನಿರ್ವಹಣಾ ಶಾಸ್ತ್ರ ಇಂದು ಎಲ್ಲ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿದೆ. ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಸರಿಯಾದ ಬಳಕೆ ಹಾಗೂ ಕೆಲಸಗಾರರ ಹಿತರಕ್ಷಣೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇದು ಅವಶ್ಯಕ. ಇಂದಿನ ಕಾರ್ಯಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿರುವ ನಾನಾ ರೀತಿಯ ಒತ್ತಡಗಳನ್ನೂ ಇದರ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಹಲವಾರು ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನು ತರಲು ನಿರ್ವಾಹಕ ತಂತ್ರಜ್ಞರು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಚರ್ಚೆ, ಮುಕ್ತ ವಿಚಾರವಿನಿಮಯ, ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ನೌಕರರಿಗೂ ಪಾತ್ರವಹಿಸುವ ಅವಕಾಶ, ಇವುಗಳಲ್ಲದೆ ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮೂಹಿಕ ಧ್ಯಾನ, ವ್ಯಾಯಾಮ, ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರವಚನ, ಸಂಗೀತಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ಪರಿಸರವನ್ನು ಸ್ನೇಹಮಯ ವನ್ನಾಗಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲ ಉತ್ತಮ ವಿಧಾನಗಳು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ವೈಯಕ್ತಿಕತೆಗೆ ತಕ್ಕಂತಹ ವಾತಾವರಣ ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವೇ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಇತರರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ತರಬೇತು ಅತಿ ಮುಖ್ಯ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೂ ತನ್ನದೇ ಆದ ಇಚ್ಛೆ, ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳು ಇದ್ದರೂ ಸಂಸ್ಥೆಯ

ಧ್ಯೇಯೋದ್ದೇಶಗಳೇ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ನಡವಳಿಕೆ ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿದ್ದಾಗ ಮಾತ್ರ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಾಮರಸ್ಯ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು. ಸಮಗ್ರ ಅಥವಾ ಪೂರ್ಣದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ (holistic view) ಮಾತ್ರ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿ, ಸುಖ ಹಾಗೂ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಭೇಟಿಯಿತ್ತು ಅಲ್ಲಿನ ನೌಕರರನ್ನು ಭೇಟಿ ಯಾದಾಗ ನಿಮಗೆ ಹಲವಾರು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. “ಬಹಳ ಕೆಲಸ ಸಾರ್! ಕೊಡುವ ಸಂಬಳಕ್ಕಿಂತ ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಜಾಸ್ತಿ. ಏನು ಮಾಡುವುದು? ಹೊಟ್ಟೆ ಪಾಡುಗಾಗಿ ದುಡಿಯಲೇ ಬೇಕಲ್ಲ!” ಎಂದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹತಾಶೆಯನ್ನೇ ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸುವವರಿರುತ್ತಾರೆ. “ನಾನು ಲೆಕ್ಕಪತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ಸಂಬಳ ಸಿಗುತ್ತಿದೆ. ನನ್ನ ಜೊತೆಯ ಕೆಲಸಗಾರರು ಇವರು, ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯವರು” ಎಂದು ಹೇಳುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಸಹಕರ್ಮಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಾಂಧವ್ಯ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು, ಗೊಣಗುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ. “ಈ ಸಂಸ್ಥೆ ಒಂದು ಉತ್ತಮ ವಸ್ತುವನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆ ವಸ್ತುವಿನ ಗುಣಮಟ್ಟ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುವುದೇ ನನ್ನ ಕೆಲಸ. ಜನ ನಮ್ಮ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಬೇಕು ಸಾರ್, ಆಗಲೇ ನಮಗೆ ತೃಪ್ತಿ” ಎಂದು ಹೇಳುವವನು ತನ್ನ ವೈಯಕ್ತಿಕತೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. “ನಾನು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಒಬ್ಬ ಪ್ರತಿನಿಧಿ. ದೇಶದ ಹಿತ, ಒಳಿತು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ. ನಾನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಈ ಸಂಸ್ಥೆ ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಪತ್ತಿಗೆ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ನಷ್ಟವಾದರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ನಷ್ಟವಾದಂತೆ” ಎನ್ನುವವ ಇಡೀ ದೇಶದೊಂದಿಗೇ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿ ದವನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಹೀಗೆ ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ವಿಶಾಲವಾಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೋದಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಮಿತಿಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವವರು ಯಾರು? ಇದು ನಮಗೆ ಸಫಲತೆ, ಅರ್ಥಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. “ನಾನು ಕೈಲಾಗದವ, ನನ್ನಿಂದ ಏನೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ನಾನು ನಿರರ್ಥಕ” ಅನ್ನುವ ದುರ್ಬಲರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ, ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ಹೇಳುವ ಯೋ ವೈ ಭೂಮಾ ತತ್ ಸುಖಂ ನಾಲ್ಪೇ ಸುಖಮಸ್ತಿ, ಭೂಮೈವ ಸುಖಂ ಭೂಮಾ ತ್ವೇವ ವಿಜಿಜ್ಞಾತವ್ಯಂ—ಯಾವುದು ಭೂಮವೋ (ದೊಡ್ಡದೋ) ಅದು ಸುಖವು. ಅಲ್ಲದಲ್ಲ ಸುಖವಿಲ್ಲ, ಭೂಮವೇ ಸುಖವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಭೂಮವನ್ನೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸಬೇಕು. (ಛಾಂದೋಗ್ಯ, ೭-೨೩-೧) - ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸುಖ, ನೆಮ್ಮದಿ, ತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಕಾಣುವವರಾಗೋಣ.

(ಮುಂದುವರೆಯುವುದು)